

ОЛЬХОВА́ Марина Олександрівна (16. 11. 1977, Київ) — графік. Дочка Т. Красної та О. Ольхова, онука І. Красного і С. Лівшиць. Член НСХУ (2008). Закін. Нац. академію образотвор. мистецтва і архітектури (Київ, 2001; викл. [В. Чебаник](#)). Від 2019 викладає рисунок та живопис у Київ. університеті будівництва і архітектури.

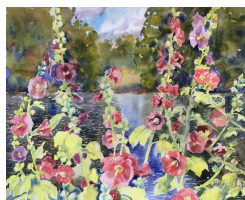
Учасниця всеукраїнських та міжнародних художніх виставок і пленерів від 1999. Персон. — у Києві (2015–17, 2019). Працює в техніках акварелі та пастелі, ілюструє дит. літературу (вийшли друком понад 20 книг). Творам О. притаманні романтич. настрої, вишукана прозора палітра й дивовиж. стан присутності глядача у картинах. Оксамит. пензель художниці наповнює твори життєдай. енергетикою, високою культурою, що так притаманна українському народу. Обрані сюжети розкривають тяжіння до камерності, суто жіночності, випромінюють шляхетність, відкритість. Роботи зберігаються в Музеї сучас. образотвор. мистецтва, НМЛ (обидва — Київ), Ржищів. археол.-краєзн. музеї (Київ. обл.), Галереї «Greenwave» (м. Усі, Китай).

Основні твори

«Пам'яті мого дідуся», «Троянди» (обидва – 1999), «Зимовий пейзаж» (2000), «Натюрморт», «Седнів. Стара хата» (обидва – 2006), «Дубенський замок», «Квітнуче літо» (обидва – 2010), «Гурзуф» (2011), «Львівськими вуличками» (2017), «Седнівські мальви», «Взимку на Подолі» (обидва – 2019), «Літня спека» (2020).

[В. О. Єфремова](#)

Фотоілюстрації

Бібліографічний опис:

Ольхова Марина Олександрівна / В. О. Єфремова // *Енциклопедія Сучасної України* [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2022. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-76750>. – Останнє поновлення : 2025.

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).